

Den dødelige medicin

Advarsel: Læs ikke denne bog, hvis du lider af indignationens åre. Du vil ende på dybt vand uden en sikker havn at ro til, lyder det fra anmelderen.

Tragisk – det er det ord, Peter Gøtzsche bruger om sin bogs indhold. Man får den tanke, at også stærkere ord kunne bruges om ”Dødelig medicin og organiseret kriminalitet”, efterhånden som forfatteren gennemgår og refererer til store mængder af kilder for sine vurderinger af mulig videnskabelig uredelighed, for kriminelle handlinger, korrupsion, inhabilitet og meget, meget mere af samme skuffe.

Flere kapitler har almen interesse, men læst gennem psykologens professionsfaglige briller er særligt kapitlerne 17 og 18 interessante – dem om psykiatri og børn på lykkepiller.

’Psykiatri – medicinalindustriens paradys’ hedder kapitel 17, og det slår med fynd og klem tonen an for de følgende godt 40 sider. Forfatteren bevæger sig adræt argumenterende gennem samme tematiske boldgade som Svend Brinkmann gjorde i ’Det diagnosticerede liv’ (2010). Det ses i særlig grad i afsnittet ’Er vi alle sammen tossede eller hvad?’.

Til anskueliggørelse af den stærkt polemiserende stil bogen igennem skal nævnes et enkelt citat, som har aktualitet efter den nyligt publicerede DSM-5 diagnosemanual: ”Vi oplever alle at miste en nær slægtning, men i DSM-V er sorgen over et sådant dødsfald en depression, hvis den har varet mere end to uger. I DSM-III var det tidsrum sat til et år, og i DSM-IV var det to måneder. Hvorfor ikke to timer i DSM-VI?” (p. 342). Sådanne eksempler kan der nævnes i tifold af.

Afsnittet om et antidepressivt lægemiddel fra Eli Lilly, Fontex, materialiserer den gys, bogen er. Over ni sider oprulles et forløb, som bringer tanker hen på diverse film og tv-serier, hvor raske personer i medicinsk behandling begår selvmord, hvor indrappede oplysninger tilbageholdes, forties eller slettes, og hvor forskellige former for ulovlig pression udøves.

Realistisk samtidsgyser

Kapitel 18 bærer overskriften ’Børn pushes til selvmord med lykkepiller’. Her gennemgås variationer af aspekter ved udvikling

og markedsføring af medikamenter samt behandlingseffekter af og bivirkninger ved et væld af medikamenter til voksne og børn.

Et omdrejningspunkt er spørgsmål relateret til omfanget af over- eller underrapportering af selvskadende impulser og fuldbyrdede handlinger under produktnavngivne medikamentelle behandlinger. Gøtzsche gør opmærksom på, at han ikke går ind for ”antipsykiatri” på nogen måde. Anførelsestegnene er Gøtzsches, og hans studier har ført ham frem til en konklusion i forhold til psykofarmaka, som skal gengives i sin helhed: ”Vore borgere ville være langt bedre stillet, hvis vi fjernede alle psykofarmaka fra markedet, fordi lægerne ikke er i stand til at håndtere dem. Det er indiskutabelt, at deres tilgængelighed gør mere skade end gavn.” (p. 408).

For gendrivelse af Gøtzsches gennemresearchede og ensidige retoriske ridt til oplysning om forfærdelige fortrædeligheder inden for medicinalindustrien og hos mange af de afledte aktører, han har identificeret, må man meget ønske, at der tages til genmæle af alle antagonist, der måtte være af bogen.

Bogen giver nærmest indtryk af at være en dokumentarists bud på en realistisk samtidsgyser inden for sundhedsdebatternes områder. Som e-bog fungerer teksten godt – med de søge- og kopier-og-indsæt-muligheder, mediet giver adgang til. Et velfungerende værktøj til at sakse passager for den debatbogslæsende skribent.

Det bliver overordentligt spændende fortsat at følge den igangværende debat i det brede medielandskab, som bogen allerede har afstedkommet. Om du er offentligt ansat psykolog, privatpraktiserende psykolog i liberalt erhverv eller borger på vej til læge som patient, så læs den før den næste konsultation – ”Det fandme uhyggligt, du!” ■

Henrik Eriksen

BOGDATA

Peter C. Gøtzsche: Dødelig medicin og organiseret kriminalitet. Hvordan medicinalindustrien har korruperet sundhedsvæsenet. København: People'sPress. 2013. 550 sider. 168 kr. e-bog (www.mubook.dk).